

דף טו.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ז ה"ז

הַתּוֹדָה מְפַגֵּלֶת אֶת הַלֶּחֶם - וְהַלֶּחֶם אֵינוֹ מְפַגֵּל אֶת הַתּוֹדָה. כִּי־צַד. הַשּׁוֹחֵט אֶת הַתּוֹדָה וְהוּא מְחַשֵּׁב שֶׁיֵּאָכַל מִבְּשָׂרָהּ אוֹ יִזְרַק דָּמָהּ אוֹ שִׁיקְטִיר אִימוּרֶיהָ לְמִזְבֵּחַ עִם הַלֶּחֶם פְּגוּל. אָבָל אִם חָשַׁב לֶאֱכֹל מִן הַלֶּחֶם לְמִזְבֵּחַ הַלֶּחֶם לְבָדוֹ פְּגוּל וְזָבַח הַתּוֹדָה אֵינוֹ פְּגוּל:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ז ה"ח

וְכֵן הֵדִין בְּשָׁנַי כְּבָשִׁי עֲצָרֶת - עִם שְׁתֵּי הַלֶּחֶם הַבָּאוֹת עִמָּהֶן שָׂאֵם חָשַׁב מְחַשְׁבֵּת זִמְן בְּכַבְּשִׁים נִתְפַּגְלוּ שְׁתֵּי הַלֶּחֶם. חָשַׁב שֶׁיֵּאָכַל מִשְׁתֵּי הַלֶּחֶם לְמִזְבֵּחַ. שְׁתֵּי הַלֶּחֶם פְּגוּל וְהַכְּבָשִׁים אֵינָן פְּגוּל. חָשַׁב בְּאַחַת מֵאַרְבַּע

ב. כסף משנה: התודה מפגלת את הלחם וכו' עד והכבשים אינם פגול. משנה בפרק שני דמנחות (דף ט"ו):

ג. כסף משנה: ומ"ש חשב באחת מארבע עבודות וכו'. שם ע"א בעא מיניה ר"א מרב השוחט את התודה לאכול למחר כזית ממנה ומלחמה מהו. ופירש רש"י ממנה ומלחמה כחצי זית מזה וכחצי זית מזה. לאיפגולי תודה לא מיבעיא לי השתא כולו מלחמה לא מיפגלא ממנה ומלחמה מיבעיא כי קא מיבעיא לי לאיפגולי לחם מי מצרף תודה לאיפגולי לחם או לא א"ל אף בזו הלחם מפוגל והתודה אינה מפוגלת וכו' ואיכא דמתני לה אכבשים בעא מיניה השוחט את הכבשים לאכול למחר כזית מהם ומלחמה מהו וכו' מי מצטרפי כבשים לאיפגולי לחם או לא אמר ליה אף בזו הלחם מפוגל והכבשים אינם מפוגלים וכו' מאן דמתני לה אתודה כ"ש אכבשים ומאן דמתני לה אכבשים כבשים הוא דהוזקקו זה לזה לתנופה אבל תודה דלא הוזקקה זה לזה לתנופה לא. ופירש"י אבל תודה לא פשיטא ליה דליפגול לחם. ופסק כלישנא דתודה פשט ליה וכ"ש לכבשים ואע"ג דלישנא קמא הוא משום דכיון דאיכא תרי לישני ה"ל ספיקא ולחומר. והר"י קורקוס ז"ל כתב טעם אחר דלא שבקינן מאי דפשיטא להאי לישנא למנקט ספיקא דאידיך לישנא:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

הַעֲבוֹדוֹת לֶאֱכֹל כְּזֵית מִבֶּשֶׂר הַזֵּבַח עִם הַלֶּחֶם לְמִחָר.
הַלֶּחֶם לְבִדּוֹ פָּגוּל וְהַתּוֹדָה אוֹ הַכֶּבֶשׂים אֵינָן פָּגוּל:

דף טו:

עין משפט א. הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פי"ז ה"ח
עין בסעיף הקודם

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פי"ז הי"ז

שָׁחַט אֶחָד מֵהֶן וְחָשַׁב בְּשַׁעַת שְׁחִיטָתוֹ שְׂיֵאֱכַל מִבֶּשֶׂר
הַשְּׁנִי לְמִחָר ד' שְׁנִיָּהֶן כְּשָׂרִים שָׂאִין מִחֲשָׁבִין מִזֶּה עַל זֶה:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' מעשה הקורבנות פ"ב הי"ב

הַסֵּלֶת עִם הַשֶּׁמֶן שֶׁל נִסְכִּים ה' אֵינָן מְעַכְּבִין אֶת הַיַּיִן וְלֹא
הַיַּיִן מְעַכְּבֵן. וְלֹא הַנִּסְכִּים מְעַכְּבִין אֶת הַזֵּבַח אֲלֵא מִבִּיא
אָדָם קָרְבָּנוֹ הַיּוֹם וְנִסְכּוֹ אַחַר עֲשָׂרָה יָמִים אֶחָד יַחֲדָה

ד. כסף משנה: ומ"ש שחט אחד מהם וחשב בשעת שחיטתו שיאכל מבשר השני למחר וכו'.
גם זה שם במשנה ולשונה שיאכל מחבירו למחר ובעי ר' אבא זוטי (דף ט"ו) מחבירו כבש
חבירו משמע ולא מיפגיל או דילמא לחם משמע ומפגיל ליה ואתינן למפשטה ממתניתין
ודחי דילמא דפריש ואמר מחבירו כבש ולכך כתב רבינו מבשר דליכא לספוקי בלחם. ויש
לתמוה למה השמיט רבינו דין האומר מחבירו:

ה. כסף משנה: הסלת עם השמן של נסכים וכו'. משנה בפרק התכלת (דף מ"ד:). ומ"ש
ולא הנסכים מעכבין את הזבח אלא מביא אדם קרבנו היום ונסכיו אחר עשרה ימים. בפ"ב
דמנחות (דף ט"ו:) ובתוספתא דזבחים פ"ה. ומ"ש והוא שלא קדשו הנסכים בכלי שרת וכו'.
משנה בפרק התודה (דף ע"ט) הנסכים שקדשו בכלי ונמצא הזבח פסול אם יש שם זבח
אחר יקריב עמו ואם לא יפסלו בלינה הרי בהדיא שאם קדשו בכלי נפסלו בלינה. ומ"ש
אחד יחיד ואחד צבור:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

וְאֶחָד צָבוּר. וְהוּא שְׁלֵא קָדְשׁוֹ הַנְּסָכִים בְּכָלִי שְׁרֵת אָבֵל
אִם נִתְּנָן לְכָלִי שְׁרֵת אִם לָנוּ יִפְסְלוּ בְּלִינָה:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ה ה"ח

וְאֵלּוֹ דְּבָרִים שְׁאִין חֵיבִין עֲלֵיהֶן מְשׁוּם פְּגוּל לְעוֹלָם.
הַקֶּמֶץ. וְהַלְבוּנָה. וְהַקְטָרֶת. וְהַדָּם. וְהַיֵּין. בֵּין יֵין הַבָּא עִם
הַנְּסָכִים בֵּין יֵין הַבָּא בְּפָנָי עֲצָמוֹ. וּמִנְחוֹת הַנְּשָׂרְפוֹת כֹּלֵן
שְׁהָרִי אִין לָהֶם קֶמֶץ לְהַתִּירָן. כְּגוֹן מִנְחַת פְּהָנִים וּמִנְחַת
נְסָכִים וּבָשָׂר חֲטָאוֹת הַנְּשָׂרְפוֹת. וְלוֹג שֶׁמֶן שֶׁל מְצָרַע.
וְאִם תֵּאמַר וְהֵלֵא דָם הָאֵשׁ מִתִּירוֹ. אִינוֹ תְלוּי בּוֹ שְׁהָרִי
אָדָם מֵבִיא אֲשָׁמוֹ הַיּוֹם וְלוֹג אַחַר כֶּמֶה יָמִים כְּמוֹ
שִׁיתִּבְאָר בְּמִקְוָמוֹ:

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ה ה"ד

יֵשׁ לְאָדָם לְהֵבִיא אֲשָׁמוֹ הַיּוֹם וְלוֹגוֹ אַחַר עֲשָׂרָה יָמִים.
וְאִם רָצָה לְשַׁנּוֹת הַלוֹג לְאֵשׁ מְצָרַע אַחַר מִשְׁנָה אֶף עַל

ו. כסף משנה: (ז-ח) אין חייבין כרת אלא על אכילת דברים שהותרו וכו' עד והקטורת והדם.
בפרק ב"ש (דף מ"ג) משנה. ומה שכתב והיין בין יין הבא עם הנסכים בין יין הבא בפני
עצמו. שם במשנה גבי אלו דברים שאין חייבין עליהם משום פגול תני והנסכים הבאים
בפנ"ע דברי ר"מ וחכ"א אף הבאים עם הבהמה ופסק כחכמים. ומ"ש ולוג שמן של מצורע.
שם במשנה ר"ש אומר אין חייבין עליו משום פיגול ור"מ אומר חייב עליו משום פיגול
שדם האשם מתירו ופסק כר"ש דמיקל דלית לן לחיובי מספיקא ועוד דמסתבר טעמיה כמו
שביאר רבינו בסמוך. ומ"ש וא"ת והלא דם האשם מתירו אינו תלוי בו וכו'. בפ"ב דמנחות
(דף ט"ו):

ז. כסף משנה: יש לאדם להביא אשמו היום וכו' ואם רצה לשנות הלוג לאשם מצורע אחר
משנה וכו'. פ"ב דמנחות (דף ט"ו): חסר הלוג וכו'. בסוף נגעים וכו' ע:

פִּי שֶׁקֶדֶשׁ בְּכֻלִּי. חָסֵר הַלּוֹג עַד שֶׁלֹּא יֵצֵק יְמֵלְאָנּוּ. חָסֵר
מֵאַחַר שֶׁיֵּצֵק יָבִיא אַחַר בְּתַחֲלָה: